

[Bynavn], den 22. december 2016

Sagsnr. 2015 - 4793/JSC/CBW
1. advokatreds

K E N D E L S E

Sagens parter:

I denne sag har advokat [A] på vegne af [Hotel selskab] og [Klager] klaget over advokat [Indklagede], [Bynavn].

Klagens tema:

Advokat [A] har på af vegne [Hotel selskab] og [Klager] klaget over advokat [Indklagede]s krav på vegne af [Bank A] på inkassoomkostninger på 258.250 kr. ekskl. moms.

Datoen for klagen:

Klagen er modtaget i Advokatnævnet den 21. december 2015.

Advokatnævnet har ved afgørelse af 8. januar 2016 afvist klagen på grund af dens beskaffenhed, idet spørgsmålet om krav på inkassoomkostninger indgik i en retssag, som var under behandling ved Retten i [Bynavn].

Retten i [Bynavn] hævdede den 11. marts 2016 retssagen vedrørende inkassoomkostninger. Det fremgik af rettens beslutning, at sagen ikke blev oversendt til Advokatnævnet, da klager havde oplyst, at klager havde indbragt sagen for Advokatnævnet.

Ved brev af 17. marts 2016 bad advokat [A] på vegne af [Hotel selskab] og [Klager] om genoptagelse af sagen.

Sagsfremstilling:

[Klagers ægtefælle] ejede sammen med sin hustru [Klager] [Hotel selskab]. Selskabet indgik den 8. oktober 2004 en valutalåneaftale med [Bank B] på 5.826.300 CHF. Banken fik sikkerhed bl.a. i form af selvskyldnerkaution fra [Klager] samt et ejerpantebrev med pant i ejendommen [Hotel selskab] i [Bynavn], stort 10 mio. kr. med 2. prioritet.

Ifølge låneaftalens ”Øvrige vilkår” fandt de til enhver tid gældende ”Almindelige bestemmelser for lån og kreditter” samt bankens almindelige forretningsbetingelser anvendelse på låneaftalen, for så vidt de ikke var fraveget ved aftalens individuelle vilkår.

I de ”Almindelige bestemmelser for lån og kreditter” stod under pkt. 7 ”Overtræksrente og rykkergebyrer m.v.”:

”Hvis en konto overtrækkes, kommer i restance eller udnyttes i strid med aftalen, kan [BANK B] kræve overtræksrente/provision eller morarente, gebyr for at udsende rykkerbreve, samt udgifter ved juridisk bistand til inkassation m.v.

[...]

[BANK B] kan til enhver tid på misligholdte fordringer administrativt og regnskabsmæssigt vælge at standse rentetilskrivningen. En sådan undladelse af at tilskrive renter, der ikke beror på en aftale med kunden, kan ikke betragtes som et afkald fra [BANK B] på at få forrentet sit krav og kræve dækning for senere påløbne omkostninger. Dette gælder uanset, om den anvendte bogføring bliver meddelt kunden ved kontoudtog eller lignende.”

[Bank B] blev i oktober 2008 overtaget af [Bank A], men [Bank B] fortsatte frem til 31. marts 2010 som et selvstændigt selskab.

Den 25. september 2009 opsagde [Bank B] engagementet med [Hotel selskab]. Hovedstolen på lånet blev opgjort til 5.722.500 CHF. Samtidig opsagde banken forskellige andre engagementer med [Klagers ægtefælle] og dennes selskaber.

Advokat [A] gjorde på vegne af [Hotel selskab], [Klagers ægtefælle] og [Klager] gældende, at opsigelsen var uberettiget, og der var herefter korrespondance og møder, hvorefter [Bank A] imidlertid fastholdt opsigelsen.

I brev af 4. november 2010 til advokat [A] skrev [Bank A], at engagementet skulle indfries inden 10 dage, idet der ellers ville påløbe inkassoomkostninger med – i forhold til [Hotel selskab] – 390.657 kr.

[Bank A] anlagde den 4. juli 2011 sag mod [Hotel selskab] og [Klager] som selvskyldnerkautionist med påstand om, at begge skulle anerkende, at opsigelsen havde været berettiget. Sagen vedrørte herudover også [Bank A]' opsigelse af de andre engagementer med tilknytning til [Klagers ægtefælle].

Ved Retten i [Bynavn]s dom af 8. maj 2013 blev [Hotel selskab] og [Klager] dømt til at anerkende, at [Bank A]' opsigelse af engagementet var berettiget.

Dommen blev anket af [Hotel selskab] og [Klager] med påstand om frifindelse. [Bank A] påstod stadfæstelse, og at [Hotel selskab] og [Klager] skulle tilpligtes at betale 390.657 kr. til banken i inkassoomkostninger.

Ved [Landsrettens] dom af 19. januar 2015 blev byrettens dom stadfæstet for så vidt angik opsigelsens berettigelse. Landsretten frifandt for så vidt angik betaling af inkassoomkostninger, idet retten lagde vægt på, at banken siden opsigelsen af lånet i september 2009 havde været bekendt med, at grundlaget for opsigelsen var bestridt, hvorfor inkassoomkostningerne ikke var rimelige og relevante, jf. rentelovens § 9 a, stk. 1.

[Bank A] var i hvert tilfælde under ankesagen repræsenteret af advokat [Indklagede].

Ved breve af 23. januar 2015 til [Hotel selskab] og [Klager] opgjorde [Bank A] restgælden til 5.471.585,83 CHF inklusive renter. Det fremgik, at sagen uden yderligere varsel ville blive overgivet til inkasso, hvis engagementet ikke blev betalt inden 10 dage.

Beløbet blev ikke betalt, og den 5. marts 2015 blev der afholdt et møde mellem på den ene side [Hotel selskab] ved advokat [A] og på den anden side [Bank A] ved advokat [Indklagede]. Advokat [A] oplyste på mødet, at der var indledt bestræbelser på at sælge [Hotel selskab] med henblik på at kunne betale banken.

Ved en e-mail den 10. marts 2015 til [Bank A] skrev [Klagers ægtefælle], at der var indgået salgskommissionsaftale med et firma i [Bynavn] vedrørende ejendommen, og at man forventede, at et salg ville være gennemført inden udgangen af juni samme år. Prisniveauet var fastsat til 14.700.000 EUR. Hvis ejendommen mod forventning ikke blev solgt nu, ville den blive refinansieret, og restgælden indfriet ad den vej.

Den 18. marts 2015 betalte [Hotel selskab] 600.000 CHF til [Bank A].

I brev af 27. marts 2015 til [Hotel selskab] meddelte advokat [Indklagede], at restkravet var taget til inkasso. Restgælden blev opgjort til 4.865.440,25 CHF, rente indtil 26. marts 2015 blev opgjort til 53.908,10 CHF, endnu ikke tilskrevne renter for perioden 4. juli 2011 til 31. marts 2015 blev opgjort til 1.981.423,51 CHF, og inkassoomkostninger blev opgjort til 86.347,51 CHF. Kravet udgjorde således i alt 6.987.119,32 CHF, og lånet ville blive omlagt fra CHF til DKK.

De ”endnu ikke tilskrevne renter” var bankens misligholdelsesrente, som ikke tidligere var blevet tilskrevet, fordi opsigelsen – og dermed misligholdelsen – havde været bestridt.

Samme dag sendte advokat [Indklagede] et tilsvarende brev til [Klager].

I brev af 7. april 2015 til advokat [Indklagede] henviste advokat [A] til, at [Bank A] havde fuld sikkerhed for restgælden, og at der forelå købstilbud på ejendommen fra 6 liebhavere på et niveau, der ville indfri gælden til banken og give et betydeligt merprovenu. Advokat [A] gjorde gældende, at det under de omstændigheder var grundløst og i strid med god bankskik at søge at pålægge skyldnerne helt eksorbitante inkassoomkostninger og at foretage en uhjemlet og uberettiget renteforhøjelse med tilbagevirkende kraft. Inkassoomkostningerne og den tilbagevirkende renteforhøjelse blev således i det hele bestridt.

Advokat [Indklagede] svarede i et brev den 13. april 2015, at [Bank A]’ opsigelse af låneengagementet i henhold til landsrettens dom havde været berettiget, og at [Hotel selskab] og [Klager] ved ikke at indfri gælden havde bragt sig i misligholdelse. Banken var derfor berettiget til at beregne merrente med tilbagevirkende kraft og nu, hvor gælden efter

dommen heller ikke blev betalt, til at omlægge lånet til DKK. Advokat [Indklagede] anførte, at der ikke var fuld sikkerhed for gælden, idet der tværtimod var en risiko for, at der ikke kunne ske indfrielse. Advokat [Indklagede] fastholdt derfor indholdet af sit brev af 27. marts 2015, idet han tilføjede, at han var instrueret om at overveje, hvilket relevante retsskridt, der kunne foretages.

Den 14. april 2015 omlagde [Bank A] lånet fra CHF til DKK til kurs 721,18.

I brev af 17. april 2015 til advokat [Indklagede] fastholdt advokat [A], at [Bank A] havde fuld sikkerhed for gælden, og at der i brevet af 27. marts 2015 var rejst nogle eksorbitante og uhjemlede nye krav og sat en helt urealistisk betalingsfrist. Advokat [A] anførte, at det hele tiden havde været klart, at indfrielse af engagementet måtte hænge sammen med en afhændelse eller refinansiering af hotelejendommen i [Bynavn]. Der forelå nu i hvert fald 5 skriftlige købstilbud fra seriøse liebhavere i størrelsesordenen 12.500.00–13.100.000 EUR. Advokat [A] bestred desuden på ny berettigelsen af det fremsatte rentekrav med tilbagevirkende kraft samt de krævede inkassoomkostninger.

Advokat [Indklagede] fastholdt i et brev af 22. april 2015 til advokat [A], at [Bank A] hele tiden havde krævet gælden indfriet omgående, og at et langvarigt forløb ikke var tilfredsstillende. Kravet på inkassoomkostninger var berettiget henset til, at banken allerede i brev af 23. januar 2015 havde anført, at manglende indfrielse ville betyde, at sagen ville blive sendt til retslig inkasso. Advokat [Indklagede] fastholdt også i øvrigt bankens synspunkter og krav og oplyste, at der nu ville blive iværksat retslige skridt.

Advokat [A] skrev i et brev af 29. april 2015 til advokat [Indklagede], at restgælden ville blive indfriet senest den 30. juni 2015.

Den 9. juni 2015 skrev advokat [A] til advokat [Indklagede], at der nu var indgået aftale om salg af hotelejendommen i [Bynavn] i form af et Letter of Intent. Køberen var en meget stor fransk institutionel køber. Due diligence skulle være afsluttet senest den 19. juni 2015. Der var aftalt tavshedspligt omkring transaktionen, og det var derfor ikke muligt at oplyse køberens navn og de aftalte købsvilkår, men det lå fast, at [Bank A]'s lån ville blive indfriet i forbindelse med handlen.

Advokat [Indklagede] skrev den 26. juni 2015 til advokat [A], at man endnu intet havde hørt om transaktionen. Henset til, at [Hotel selskab] havde en forfalden skyld til [Bank A], og at [Klager], heller ikke havde været i stand til at indfri sin kaution, var det uacceptabelt, at [Bank A] ikke blev holdt informeret. Advokaten [Indklagede] bad om øjeblikkeligt at modtage information om status på salget og dokumentation for, at der var indgået en endelig og bindende aftale. I modsat fald ville [Bank A] gå videre med de varslede retslige skridt.

Advokat [A] fremsendte samme dag til fortrolig orientering kopi af det indgået Letter of Intent, idet han samtidig skrev, at resultatet af due diligence kun ville medføre en helt uvæsentlig justering af købsprisen, og at der var bestilt tid hos notaren i [Land] den 10. juli 2015 med henblik på afslutning af handelen.

Advokat [Indklagede] skrev den 2. juli 2015 til advokat [A], at [Bank A] havde modtaget en henvendelse fra en [Nationalitet] advokat om aflysning af bankens pant i hotelejendommen. For at banken kunne medvirke til det, måtte man have nærmere indblik i handelsvilkårene. Advokat [Indklagede] bad derfor om dokumentation for aftalen, herunder købesummen, samt en provenuberegning, der viste, hvordan salgsprovenuet skulle anvendes. [Bank A] fastholdt sin opgørelse af tilgodehavendet hos [Hotel selskab] inklusive de omtvistede renter og inkassoomkostninger.

Af e-mails af 6. og 7. juli 2015 fremgår, at [Bank A] herefter fik oplysning om købesummen og restgælden på 1. prioriteten samt transaktionsomkostningerne.

I e-mail af 9. juli 2015 til advokat [A] fra advokat [B], som bistod advokat [Indklagede] i sagen, skrev advokat [B], at [Bank A] til sikkerhed for bankens krav ønskede transport i [Hotel selskab]s nettoprovenu ved salget af hotelejendommen. I den forbindelse manglede banken oplysning om købers identitet, den aftalte købesum, det forventede nettoprovenu m.v.

Ved e-mails af 9. og 13. juli 2015 og 3. og 11. august 2015 rykkede advokat [B] for oplysningerne.

Den 14. august 2015 modtog [Bank A] 10 mio. kr. i henhold til bankens pant i hotelejendommen.

I e-mail af 21. august 2015 til advokat [Indklagede] skrev advokat [A], at der nu ville blive overført 25.723.360,11 kr. til [Bank A] til fuld og endelig indfrielse af engagementet og ethvert mellemværende i den forbindelse.

Advokat [Indklagede] ved advokat [B] bestred samme dag, at overførslen eller bankens modtagelse af beløbet skete til fuld og endelig indfrielse af mellemværendet. Advokat [Indklagede] henviste til, at [Hotel selskab]s gæld var taget til inkasso og opgjorde kravet således:

Restgæld	kr.	25.218.202,24
Rente 4. juli 2011 til 31. marts 2015	kr.	14.289.629,71
Rente 1. juli 2015 til d.d.	kr.	487.058,94
Inkassoomkostninger	kr.	614.233,00
Indbetaling samme dag	<u>kr.</u>	<u>(25.723.360,11)</u>
I alt	kr.	14.885.763,78

Det fremgik, at [Bank A] ville iværksætte retslige skridt med henblik på at sikre bankens tilgodehavende hos [Hotel selskab] og [Klager], hvis beløbet ikke blev betalt senest den 25. august 2015.

Advokat [A] svarede ved brev af 25. august 2015, at det yderligere rentekrav på godt 14.000.000 kr. og kravet på inkassoomkostninger tidligere var afvist. For så vidt angik inkassoomkostningerne henviste advokat [A] til, at kravet var rejst på et tidspunkt, hvor hans klient havde meddelt, at engagementet ville blive indfriet ved salg af hotelejendommen eller en refinansiering. Advokat [A] meddelte desuden, at hans klient ville betale 20.000 kr. til dækning af inkassoomkostninger, og at dette var i overkanten af den praksis, der var anlagt af Advokatnævnet.

Ved faktura af 7. oktober 2015 til [Bank A] opkrævede advokat [Indklagede] et salær på 206.600 kr. ekskl. moms, hvilket med tillæg af moms og en transportudgift på 635 kr. og

med fradrag af indbetalte 20.000 kr. udgjorde i alt 238.885 kr. Af følgebrevet fremgik følgende:

”Hermed fremsender jeg min faktura i ovennævnte sag for arbejdet med sagen i perioden 1. februar 2015 til og med 30. september 2015.

[...]

Der er i perioden blevet anvendt i alt 67 juristtimer i forbindelse med sagens behandling.

Mit arbejde med sagen har herudover navnlig omfattet følgende:

- *Drøftelser med [X], [Bank A], vedrørende inddrivelse af [Hotel selskab]s skyld til banken,*
- *juridiske undersøgelser*
- *forberedelse af og deltagelse i møde med advokat [A], [Y], og [X], [Bank A],*
- *gennemgang af efterfølgende e-mail af 10. marts 2015 fra [Klagers ægtefælle] med uddybende oplysninger om forventet salgsproces for den af [Hotel selskab] ejede ejendom,*
- *telefoniske drøftelser med [X] og [Z], [Bank A],*
- *udarbejdelse af brev af 27. marts 2015 til [Hotel selskab] samt brev til [Klager],*
- *gennemgang af brev af 7. april 2015 fra advokat [A], [Y],*
- *deltagelse i telefonmøde den 10. april 2015 med [X] og [Z], [Bank A],*
- *udarbejdelse af brev af 13. april 2015 til advokat [A], [Y],*
- *gennemgang af brev af 17. april 2015 fra advokat [A], [Y],*
- *gennemgang af regnskaber for [Hotel selskab] og [Klager],*
- *udarbejdelse af brev af 22. april 2015 til advokat [A], [Y],*
- *gennemgang af brev af 23. april 2015 fra advokat [A], [Y],*
- *gennemgang af brev af 29. april 2015 fra advokat [A], [Y], inklusive bilag i form af indikative tilbud på den af [Hotel selskab] ejede ejendom,*
- *udarbejdelse af udkast til konkursbegæring mod [Hotel selskab], [Hotel selskab] Komplementarselskab ApS og [Klager],*
- *telefonisk drøftelse med advokat [A], [Y],*
- *gennemgang af e-mail af 9. juni 2015 fra advokat [A], [Y],*
- *udarbejdelse af brev af 26. juni 2015 til advokat [A], [Y],*
- *gennemgang af e-mail af 26. juni 2015 fra advokat [A], [Y], samt gennemgang af letter of intent,*
- *gennemgang af brev af 30. juni 2015 fra advokat [C],*
- *udarbejdelse af brev af 2. juli 2015 til advokat [A], [Y], og [Klagers ægtefælle],*
- *telefonisk og skriftlig korrespondance med advokat [C],,*
- *udarbejdelse af e-mail af 6. juli 2015 til advokat [A], [Y],*
- *gennemgang af e-mail af 7. juli 2015 fra advokat [A], [Y],*
- *gennemgang af Löschung og Treuhandauftrag vedrørende frigivelse af [Bank A]’ pant i den af [Hotel selskab] ejede ejendom,*
- *udarbejdelse af e-mail af 6. juli 2015 til advokat [A], [Y],*
- *udarbejdelse af transporterklæring,*
- *udarbejdelse af e-mail af 13. juli 2015 til advokat [A], [Y],*

- diverse korrespondance med [X], [Bank A], vedrørende underskrivelse af Löschung og Treuhandauftrag vedrørende bankens pant i den af [Hotel selskab] ejede ejendom,
- diverse korrespondance med Notar, Dr. [...], Notariat Dr. [...] / Dr. [...], vedrørende frigivelse af [Bank A]' pant i den af [Hotel selskab] ejede ejendom,
- udarbejdelse af e-mail af 3. august 2015 til advokat [A], [Y],
- udarbejdelse af e-mail af 13. august 2015 til advokat [A], [Y],
- korrespondance med [X], [Bank A], i forbindelse med modtagelse af en andel af købesummen for den af [Hotel selskab] ejede ejendom i henhold til bankens pant,
- gennemgang af e-mail af 21. august 2015 fra advokat [A], [Y],
- udarbejdelse af brev af 21. august 2015 til advokat [A], [Y],
- gennemgang af brev af 25. august 2015 fra advokat [A], [Y],
- drøftelse af det videre inddrivelsesforløb med [X], [Bank A],
- udarbejdelse af notat af 4. september 2015 til [Bank A],
- den med sagens behandling i øvrigt følgende korrespondance samt et antal telefoniske drøftelser.”

Den 12. oktober 2015 indgav [Bank A] ved advokat [Indklagede] stævning til Retten i [Bynavn] mod [Hotel selskab] og [Klager] med påstand om, at [Hotel selskab] skulle tilpligtes at betale [Bank A] 14.271.530,79 kr. med tillæg af misligholdelsesrente samt 238.500 kr. med tillæg af procesrente i inkassoomkostninger og med påstand om, at [Klager] skulle anerkende, at hun som selvskyldnerkautionist hæftede for betalingen.

Det fremgik af opgørelsen af mellemværendet, at inkassoomkostningerne i forhold til tidligere var nedsat fra 614.233 kr. til 258.250 kr. [Bank A] henviste for så vidt angik kravet på misligholdelsesrenter til låneaftalen af 8. oktober 2004, herunder de almindelige bestemmelser for lån og kreditter pkt. 7. Kravet på inkassoomkostninger støttede [Bank A] på samme bestemmelse samt rentelovens § 9 a og anførte desuden bl.a. følgende:

”[Bank A] har i forbindelse med inddrivelsen af sit krav antaget ekstern advokat, og bankens rimelige og relevante omkostninger til inddrivelse af det skyldige beløb kan – henset til beløbets størrelse og det med inddrivelsen forbundne betydelige arbejde, der i det hele har været besværlig- og nødvendiggjort af [Hotel selskab] manglende vilje til at samarbejde med banken, herunder meddele banken de fornødne oplysninger – opgøres til minimum det i påstanden opgjorte beløb.”

Den 21. december 2015 indgav [Hotel selskab] og [Klager] ved advokat [A] salærklage til Advokatnævnet.

I svarskrift af samme dato til Retten i [Bynavn] påstod [Hotel selskab] og [Klager] frifindelse, idet de på ny gjorde gældende, at der ikke var hjemmel til det yderligere rentekrav med tilbagevirkende kraft. Vedrørende inkassoomkostningerne, som man bestred som urimelige, også efter at beløbet var sat ned, begærede man sagen udsat på Advokatnævnets afgørelse.

Advokatnævnet afviste den 18. januar 2016 salærklagen, fordi spørgsmålet om krav på inkassoomkostninger indgik i og var under behandling i retssagen.

På et retsmøde den 11. marts 2016 bestemte Retten i [Bynavn] efter begæring af de sagsøgte, at sagen skulle hæves for så vidt angik sagsøgerens krav på inkassoomkostninger, jf. retsplejelovens § 361, stk. 5, jf. stk. 1, med henblik på, at dette spørgsmål skulle afgøres af Advokatnævnet. Sagsøgeren havde på rettens forespørgsel oplyst, at inkassoomkostningerne var opgjort med et stærkt reduceret beløb, hvorfor kravet ikke havde nødvendig sammenhæng med det omtvistede morarentekrav. Retten bemærkede, at der ikke var grundlag for at fastslå, at det kunne anses for åbenbart, at der ikke kunne gives de sagsøgte medhold, ligesom sagen ikke skønnedes uegnet til behandling i Advokatnævnet.

Advokat [A] sendte den 17. marts 2016 retsbogen til Advokatnævnet og begærede klagesagen genoptaget.

Parternes påstande og anbringender:

Klager:

Advokat [A] har på vegne af [Hotel selskab] og [Klager] begæret salærklagen genoptaget under hensyn til Retten i [Bynavn]s beslutning og har påstået, at inkassohonoraret på 258.250 kr. skal bortfalde eller subsidiært nedsættes.

Til støtte for påstanden har advokat [A] anført, at inkassohonoraret ikke dækker over rimelige og relevante omkostninger, jf. rentelovens § 9 a og retsplejelovens § 126, stk. 2.

Landsretten frifandt ved dommen af 19. januar 2015 skyldner for meget betydelige inkassoomkostninger, fordi kravet manglede rimelighed og relevans, og det helt samme

gælder i relation til de nu opkrævede omkostninger. Landsretten gjorde ved den nævnte dom endeligt op med omkostningsforholdene mellem parterne.

Udover omkostningerne ved konciperingen af brevet af 27. marts 2015 dækker kravet på inkassoomkostninger (på ca. 615.000 kr.) i samme brev ingen relevante inddrivelsesomkostninger. Det stod klart, at indfrielsen af restgælden ville ske gennem den salgsproces, som pågik i [Land], og der blev ikke foretaget nogen relevante retlige inddrivelsesskridt, før restgælden den 21. august 2015 som forventet blev indfriet ved ejendommens salg. Ethvert inkassoskridt savnede derfor et anerkendelsesværdigt formål.

Efter dommen af 19. januar 2015 blev der kun afholdt et enkelt møde af ca. 1 times varighed, hvor advokat [A] redegjorde for den iværksatte salgsproces. Selvom inkassoomkostningerne efterfølgende blev nedsat til 258.250 kr., dækker det stadig ikke over rimelige og relevante omkostninger, heller ikke selvom det nævnte møde medtages. Det betalte beløb på 20.000 kr. er derfor tilstrækkeligt og svarer til Advokatnævnets praksis.

Arbejdet med gennemførelsen af en omlægning af engagementet fra CHF til DKK samt [Bank A]' interne overvejelser sammen med advokat [Indklagede] omkring en konkursbegæring er ikke relevante inddrivelsesskridt. Det samme gælder arbejdet med [Bank A]' frigivelse af pantet i ejendommen i [Land] samt den korrespondance, hvori advokat [Indklagede] fremsatte helt uhjemlede krav om indsigt i ejendoms køberen identitet, den aftalte købesum, det forventede nettoresultat m.v.

Indklagede:

Advokat [Indklagede] ved advokat [B] har påstået afvisning af anmodningen om genoptagelse, subsidiært godkendelse af inkassoomkostningerne.

Til støtte for påstanden om godkendelse af inkassoomkostningerne har advokat [Indklagede] ved advokat [B] anført, at [Bank A]' krav på inkassoomkostninger støttes på valutalåneaftalen af 6. oktober 2004, herunder almindelige bestemmelser for lån og kreditter pkt. 7 og på rentelovens § 9 a, idet kravet blev taget til inkasso.

[Landsrettens] dom af 19. januar 2015 har ikke frataget [Bank A] muligheden for at kræve dækning for bankens rimelige og relevante omkostninger ved udenretlig inddrivelse på baggrund af landsrettens dom.

[Bank A] har ved inddrivelsen antaget en ekstern advokat og har alene krævet 258.250 kr. i inkassoomkostninger, selvom inkassoomkostningerne beregnet ud fra det skyldige beløb udgør 614.233 kr. De opkrævede omkostninger svarer til [Bank A]' direkte omkostninger til advokat i forbindelse med den udenretlige inddrivelse.

Kravet på 258.250 kr. er rimeligt og relevant set i lyset af det betydelige arbejde, der var forbundet med inddrivelsen, der blev nødvendiggjort og besværliggjort af [Hotel selskab]s manglende vilje til at samarbejde med banken, herunder manglende vilje til at give banken de fornødne oplysninger.

Advokat [Indklagede] ved advokat [B] har endvidere bestridt, at det stod klart, at restgælden ville blive indfriet gennem salgsprocessen. [Hotel selskab] undlod gennem hele forløbet, trods bankens gentagne henvendelser, at samarbejde med banken eller at give de fornødne oplysninger, herunder om salget af hotelejendommen, og [Bank A]' krav blev kun delvist indfriet i forbindelse med salget.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 7 medlemmer.

Advokatnævnet besluttede at genoptage sagen, idet retssagen er hævet for så vidt angår kravet på inkassoomkostninger.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Det fremgår af retsplejelovens § 146, stk. 1, at klager over vederlag, som en advokat har forlangt for sit arbejde, kan indbringes for Advokatnævnet af den, der har retlig interesse i en klage.

Beløbet på 258.250 kr. ekskl. moms er opkrævet i henhold til rentelovens § 9 a, stk. 1, om inkassoomkostninger, hvoraf det fremgår, at en fordringshaver kan kræve, at skyldneren

betaler fordringshaverens rimelige og relevante omkostninger ved udenretlig inddrivelse af fordringen, medmindre forsinkelsen med betalingen ikke beror på skyldnerens forhold.

Rentelovens § 9 a, stk. 1, er således udtryk for, at fordringshaveren kan pålægge skyldneren den udgift, som fordringshaveren i forbindelse med inddrivelsen har haft til f.eks. advokatbistand.

Advokatnævnet har derfor i praksis anset skyldneren for at have retlig interesse i at klage over størrelsen af advokatens salær i det omfang det har udmøntet sig i inkassoomkostninger, som er blevet pålagt skyldner.

Advokatnævnet realitetsbehandler derfor klagen indgivet af [Hotel selskab] og [Klager] ved advokat [A].

Bekendtgørelse nr. 601 af 12. juli 2012 som senest ændret ved bekendtgørelse nr. 476 af 24. maj 2016 om udenretlige inddrivelsesomkostninger i anledning af forsinket betaling fastsætter nærmere regler om bl.a. inkassoomkostninger. Af bekendtgørelsens § 3, stk. 1, fremgår, at fordringshaveren kan kræve betaling af skyldner for det rimelige salærkrav, der er forbundet med, at fordringshaveren har anmodet en anden om at inddrive fordringen på sine vegne. Det gælder dog kun, hvis der forinden er sendt en rykkerskrivelse til skyldneren med angivelse af, at manglende betaling inden en frist på 10 dage fra afsendelsen af rykkerskrivelsen vil kunne medføre, at der pålægges yderligere sagsomkostninger, og hvis det i øvrigt har været relevant at anmode den pågældende inkassator om at inddrive fordringen.

Af bekendtgørelsens § 3, stk. 2, fremgår, at inkassoomkostningerne ikke kan overstige det beløb, der er fastsat i bekendtgørelsens bilag 1. Af dette bilag fremgår, at der ved fordringer, der overstiger 500.000 kr., maksimalt kan kræves inkassoomkostninger på 6.400 kr. + 1 % af den del af fordringen, der overstiger 500.000 kr.

Advokatnævnet lægger til grund, at fordringen har en sådan størrelse, at inkassoomkostninger på 258.250 kr. ekskl. moms – uanset hvordan fordringen endeligt opgøres – ligger inden for det maksimumbeløb, der er fastsat i bilaget til bekendtgørelsen om udenretlige inddrivelsesomkostninger i anledning af forsinket betaling. Nævnet finder

desuden, at det var relevant at overdrage fordringen til inkasso, idet der uanset dommen af 19. januar 2015 og efterfølgende opkrævninger ikke skete betaling.

Efter retsplejelovens § 126, stk. 2, fremgår desuden, at en advokats salær skal være rimeligt. Ved vurderingen af, om et advokatsalær er rimeligt, lægges der bl.a. vægt på sagens betydning og værdi for klienten, sagens udfald, arten og omfanget af det arbejde, advokaten har udført, og det med sagen forbundne ansvar.

Inkassoomkostningerne svarer til det salærkrav, som advokat [Indklagede] har rettet mod [Bank A], og advokat [Indklagede] har i sit brev af 7. oktober 2014 til [Bank A] beskrevet den bistand, der er ydet i forbindelse med sagen, herunder at der er brugt 67 timer på sagen.

Advokatnævnet finder, at de beskrevne arbejdsopgaver relaterer sig til inddrivelsen af fordringen, således at det er rimeligt at kræve salæret for udførelsen af opgaverne betalt som inkassoomkostninger efter rentelovens § 9 a, stk. 1. Nævnet finder endvidere henset til opgavernes karakter og arbejdets opfang, at det opkrævede salær ikke kan anses for urimeligt, jf. retsplejelovens § 126, stk. 2.

Pkt. 7 i de almindelige bestemmelser for lån og kreditter findes – uden at nævnet har taget stilling til en nærmere fortolkning af dette vilkår – ikke at kunne føre til et andet resultat.

Nævnet godkender derfor i medfør af retsplejelovens § 146, stk. 1, salæret opkrævet som inkassoomkostninger.

Herefter bestemmes:

Sagen genoptages.

Advokat [Indklagede]s salær på 258.250 kr. ekskl. moms godkendes.

På nævnets vegne

Jørgen Lougart